

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia S. Avgvstini de humanæ naturæ stantis, lapsæ,
puræ statu & viribus eruitur & explicatur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

20. Declaratur adiutorium status innocentiae non fuisse
praedeterminationem physicam: nec merita per eam Adamo & Angelis
esse donata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13673

CAPVT XX.

Declaratur adiutorium status innocentiae non fuisse praedeterminationem physicam : nec merita per eam Adamo & Angelis esse donata.

ET quia contraria juxta se collocata multo luculentius mutua se luce declarant, hoc ipsum ex altero illo praedeterminationis physice extremo uberrime constare potest. Nam quamvis methodus postulare videretur, ut ista quaestio superius, quando conditiones adiutorij divini tractabamus, expediretur: in hunc tamen locum differre malui, ut rebus sese paulatim aperientibus, ex principijs ante jactis quaestio quodammodo se ipsa solveret, qua quaeiri posset, utrum ergo adiutorium Dei Adamo datum, fuerit praedeterminatio quadam physica, quam multo recentiores ad omnes omnino actus bonos necessariam statuunt. Nam si principia Augustini jam superius tacta consulamus, ex omnibus manifestissime conficitur, gratiam illam actualis adiutorij nullo modo in praedeterminatione illa physica sitam fuisse: sed potius hujusmodi praedeterminationem principia ejus universa subvertete.

Nam primo, praedeterminatio illa prorsus destruit totam illam differentiam gratiae Adami, & Christi seu adiutorij sine quo non. & adiutorij quo fit opus: quam tamen Augustinus firmissime, ut supra vidimus, stabilivit & velut immobilem basim totius doctrinae suae posuit. Patet hoc ex eo, quod praedeterminatio illius naturae sit, ut hoc ipso quo ponitur, ponatur actio, illa non posita nunquam fiat. Illa enim est ipsissima descriptio adiutorij quo; nullo autem modo adiutorij sine quo non, quod Adamo datum fuit.

Secundo, quia praedeterminatio physica facit, ut liberum arbitrium non solum velle & operari possit, sed etiam ut semper actu velit, & operetur, prout auctores ejus ex professo docent. Tale autem adiutorium stanti homini aut Angelo datum non fuit; sed lapsis posteris reservatum: Primo homini, inquit Augustinus, datum est adiutorium perseverantiae, non quo fieret ut perseveraret; sed sine quo per liberum arbitrium perseverare non posset. Et inferius: Habens virtutem liberi arbitrij, quamvis non de futuro adiutorio Dei, sine quo non posset perseverare, si vellet: non tamen tali quo in illo Deus operaretur, ut vellet. Quam doctrinam creberrime in illo libro repetit, & nos supra satis superque inculcavimus.

Tertio, quia praedeterminatio physica talis naturae est, ut non relinquatur in libertate voluntatis eam amplecti vel non amplecti, sed semper invictè facit, ut eam voluntas amplectendo consentiat. Tale autem non fuit adiutorium Adae aut Angelorum, utpote quod

in libero eorum arbitrio relictum fuit: Nec ipsi ergo Deus esse voluit sine sua gratia, quam reliquit in eius libero arbitrio.

Quarto, quia praedeterminatio physica nunquam deseritur à voluntate, sed ipsa potius facit, ne à voluntate deseratur. Adiutorium autem Adami nullo modo istius conditionis fuit: Quod adiutorium, si homo ille per liberum non deseruisset arbitrium, semper esset bonum: sed deseruit, & desertus est. Et exactius declarans naturam ejus: Tale quippe erat adiutorium, quod desereret, si vellet, & in quo permaneret, si vellet: non quo seret, ut vellet. Et paulo inferius non minus luculente: Sic adjuvabatur, ut sine hoc adiutorio in bono non maneret; sed hoc adiutorium, si vellet, desereret.

Quinto, quia gratia praedeterminationis physicae si non detur homini, non ideo à culpa excusatur: alioquin enim peccatores omnes, qui justitiam deseruunt & physica praedeterminatione ad perseverandum, & iuste vivendum carent, sine culpa caderent. Adiutorium verò Adami & Angelorum hujusmodi fuit, ut nisi eis datum fuisset, sine culpa cecidissent: Si autem adiutorium hoc vel Angelo, vel homini, cum primam facti sunt, desuisset, non utique sua culpa cecidissent. Adiutorium quippe desuisset, sine quo manere non possent.

Sexto, quia praedeterminatio illa physica destruit prorsus magnam illam libertatem, & bene vivendi potestatem, quam Augustinus, Pontifices, & Concilia nos in Adamo amisisse testantur, ut etiam fuse declaravimus supra. Nam illa libertas in eo sita erat, quod homo per liberum arbitrium sicut malè vivere poterat, ita etiam bonè: sic videlicet, ut non esset necesse voluntatem illam bonè vivendi per gratiam preparari, sicut nunc post lapsum est necessarium, quando Deus per gratiam in homine operari debet, ut velit, & faciat. Quod si etiam tunc debebat per physicam istam praedeterminationem fieri, utpote ejus iste proprius effectus est, quemadmodum auctores ejus tradunt, jam funditus illa doctrina Augustini, & Conciliorum labefactata corruet.

Septimo, quia praedeterminatio illa physica libero arbitrio merita, & eorum mercedem invictè donat. Hoc autem adiutorium Adami & Angelorum nullo modo faciebat; ut etiam supra ex Augustino comprobavimus. Quae doctrina etiam solidissime fundata, per istius physicae praedeterminationis necessitatem in statu primae illius integritatis evertitur. Ex quibus omnibus, aliisque argumentis, quae adduci possent, perspicue ostenditur, nihil capitalius principijs Augustini, nihil quod eius doctrinae

INSTITUTUM
WENNER

Deum
gratia
liberum
Cap. II

Lib. de corre. & grat. 12

Ibid. virtutem liberi arbitrij, quamvis non de futuro adiutorio Dei, sine quo non posset perseverare, si vellet: non tamen tali quo in illo Deus operaretur, ut vellet.

Ibid. adiutorium Adae aut Angelorum, utpote quod

doctrinæ magis ex diametro repugnet, effingi posse, quàm quod Adami adiutorium in physica illa prædeterminatione situm fuerit: ut sanè non temerè dici posse videatur, quòd auctores, qui prædeterminationem illam physicam ad statum etiam integrum Adami & Angelorum extendunt toto ostio ab Augustini principijs aberraverint. Quapropter si istud innocentie adiutorium nullo pacto liberum arbitrium ad agendum physicè prædeterminavit, nec donavit, ut *myristicè quod bonum est velle, & hoc deservere invicissimè nollet; sed in ipso arbitrio relictu fuit, ut in eo permaneret si vellet, & si vellet deserveret; utpote quod ita voluntatem afficiebat, ut manens liberum bene velle posset, & malè: & hoc rebus ipsis declaratum fuit, dum*

L. de corr. Angeli sancti tali adiutorio aduti, cadentibus & grat. c. 11 alijs per liberum arbitrium, & illud adiutorium re ipsa deserentibus, per idem liberum arbitrium steterunt ipsi; sicut hæc omnia perspicuis verbis Augustinus identidem proficitur: nimis profectò contentionis fuerit, adhuc nodos in scirpo velle quærere, & præfractè negare velle, quòd aliud quippiam August. de modo concurrendi gratiæ cum integra innocentium libertate senserit, quàm plerique Recentiores de concur-

A su ejus cum vulnerata natura se docere gloriantur. Ex quo & illi reselluntur, qui se primos hujusmodi concursus inventores vel certè expostores esse putant: cum tot seculis antè sanctus Augustinus illum agnoverit, protulerit, docuerit, & iterum iterumque inculca-verit, tantaque manifestationis luce declaraverit, ut præter nonnullas Aristotelicæ Philosophiæ tricas, aut ineptias è classibus Dialecticis in Theologiam immittas, quibus ecclettis medicinæ sinceritas magis adulterata est, nihil omninò novi protulerint, quod non Augustinus antè viderit, & solita sua in Theologicis rebus gravitate vel breviter indicaverit, vel contemnendo præterierit. Quod ex ijs, quæ de Angelorum & hominum in statu innocentie prædestinatione, & electione, & de lapsorum hominum adiutorijs dicturifumus, longè plenius innotescet. Nunc tempus est ut aliquid de illa ineffabili ruina, seu peccato primi hominis, & de illius in posteros translatione dicamus: quo magnæ illæ liberæ voluntatis vires perierunt, ita ut novà benignissimi Salvatoris medicinà opus fuerit, qua liberum arbitrium sanaretur & roboraretur, ut posset bonum velle, & operari.

FINIS.

D E